

נעליים מטולאות כמתנת חג

מ"ר. עד מחרה התברר כי המגום קטן מהכיל. "משמחי לב" החליט לחפש פתרון יצירתי. חיפשו ומצאו. בכנסיה לירושלים, צומת הרחובות הראשיים יפו-שרי ישראל, הוקם אוהל ירידות ענג, בשטח כולל של 1400 מ"ר. לצד הקימו קראוונים למשרדים ממוחשבים לימי הפעילות, ולא פחות חשוב: ביתני זהדרי שירוטים מכובדי-

הربבה קודם לימי הצלואה נערכה הזמנת הנעלים. אלה הן נעלים מאיכות מסוובחת ומדגמים מכובדים ביזותר. הן יובאו בעיקר מאייטליה, הוודו וסין, כ-38 אלף זוגות, שזו הייתה הערכת הצורך לשנה זוatta.

אללא שמע הגעת הטפסים וניתוחם הובילו כי צרייכם להווסף עוד רבע מעל הכמות המתוכננת. מאוחר מדי להזמין מחוץ'ל, ו"משמחיי לב" רכש עוד 8,000 זוגות נעליים מתוצרת מקומית איזקוטית. המחזיר ששולט היה יקר בהרבה, אבל מה לא עשויהם כדי לשמח עוד שמנת אלפיים לידי ישראאל. הנעלות הכלילית נצומה: 800 אלף גולגולת.

באותן הנוגע, הונחו בסדר מופתי, שורות-שורות של קופסאות נעלים, מספר 19 עד 41 (22 מספרים). לכל מספר יש 3 סוגים: נעל לשבת, נעל לילום חול, סנדל. בכל סוג יש דגם לבן או לבת, ובס"ה 138 סוגים נעלים.

זה עדין לא הכל: לכל סוג יש 8–10 דגמים: עם שרוך ובלעדיין, אבום, סקוטש, לjk, מבריק, פתוח, סגור. כל אלה, כאמור לא רק להננקת המבדור, אלא גם למטען התהוושה הנעימה של רכישה מכובדת בחנות נעלים ענקית. ועוד פרט: פרישת הדוגמאות מעניקה גם את הפרטיות. הרי איש איננו רוצה שהילד יראה את כל חבירו נועלם ממש זהה לשלו וימצאו את הצד השווה שנולך אולם קצת לבירור.

כדי ליצור את התנאים שההורם והילדים יוכלו לבזוח בנוחות ובדרכ כבוד את הנעלים שלהם, ישבו וערכו חישובים מותמטיים של "שיטה על פni ייחידה זמן": כמה מטראץ' לכמה זמן, צריך עבור כל מדית זוג נעלים, רגלי צפיפות ורגלי לדחן ...

את התשובה קיבלו ארבעים אלף ילדים והוריהם בשתח. האם מגיעה עם כרטיס האשראי של "משמחי לב" (ראאה להלן על טיבו של כרטיס מקוריו זה), "מגהחצ" אותו בעמודה המוחשבת, ותוך כדי דיבור מונפקים בהדפסה שוברים, המגדרים בדיק איזה סוג נעל, לבן או לבת, ובאיזה מידת היא הזמנינה. דינות הנעלים הגדולה מהמשוכנעת ביותר במרקח התיכון.

"משיחי ללב" נעשו את סוף המעשה במחשבה תחילה. המשפחות הוצאות קיבלו לבתיהם טופס עם מעטפה חזותית. בטופס מילאו את מה שנחוץ יותר לילדיהם: נעל לבן או לבת, מספר זהה, שבתית או ליום ים, או בכל סנדלים.

לאורך האוחל הענוג, שורות שורות של שולחנות עליהם ערימות סדרות קומות קומות בסדר מופתי, של קופסאות נעלים, בתיחום וחלקה ברורים למספרי נעל-ים, סוגים ודגמים. לצד כל עירמה, ניצבו מוכרים שתודרכו כיצד להנני את השירות המעליה, ונעם התזה. שהברורה של מוכר-לקרוז (והלקרוז תמיד צדקן), ולא חילתה של מקרל-זונטן.

בתדרוך לצוותות המוכרים לא לימודו אותם שיווק, אלא בירקשו לרענן את חובת השמירה, שכל אחד ממה יזכיר ללא הרף, כי תפkickדו הוא לשם את העניים והנזקים. החירות הלכבי, הוא חלק בלתי נפרד מהמצוה. דובבה עליינו להעניק את התהוושה, כי הוא לגוזן דשובה ונכבד ולחתת את השירות הטוב ביזור, כאילו "גיהץ" כאן את כרטיס האשראי בסכום פנטסטי... אם ניתן את הנזורה בעלי שנשמה את לב המקובל החטאנו צלילה את המטרוי! חזושלי האדם זרמו. וראה זה פלא: למרות שבכל יום

מארבעת ימי החלוקה, חוותו עשרה אלףים ווגות נעל-
ים, לא היו תורמים ארוכים ולא המתונות מורותות עציבות.
תוך 10 דקות במשמעות זוג נעלים, הושלמה כל רכישה.
אמרנו "רכישה" ולא בצד. כי האמא משלהמת 20 ש-

לים עברו זוג נעלים. כל קשר בין הסכם הזניחה זהה,
לעלוותו של זוג הנעלים, הוא דמיוני בהחלט. אבל הוא
מעניך לילך את ההרגשה הנעימה והמכובדת, שאם
שלימה עברו נעליו, ולא קיבלו אותן כתרומה.

פורת יוסף, אך מונעט מאוד באמונאים. אבא ואמא היו מוכנים למכור כל מה שיש להם ולקנות מנעלים לרוגליהם של הילדים. אבל אין להם גם מה למכור... הילדים הנטילים אף פעמי לא מתלוניים. טוב להם להסתפק במונעט שבמונעט ולא ללחוץ את אבא ואמא... הם מעבירים נעלים מהגדול לגיטן, נעלים שבמקרה נתקבלו ממשומשות במצב טוב, משכנים טוביים ובני משפחחה.

וכאן ישנו גזע נסוך לסייעו. אם אמרנו שלhalbך מילדי המשפחה, זו הפנים הראשונה לנעול נעל חדש, הרי שבוזדי ובודאי שזו הפנים הראשונה שכילדי המשפ' זהה ונעלים נעלים חדשות בו זמניות... אפילו כאשר דיתינו את בכורם לא העוז ולא השיגה ידים לרכוש נעלים לכל הילדים. "לקרוק אפשר גם בנעל משומשת, אולי אפילו טופוב יותר מאשר בנעל חדשה..." פסקו בבית בלית ברירה. טוטוב שהם לא מאמבים את הראש' וידועים גם לחין, ולמהתיכם את הגלגולות.

ויתר מארבעים ושהה אלף זוגות נעלים יצאו בארב עשרה ימים, בשליחי חזדש אדר, עד ראש חזדש ניסן, מאוהל החסיד של "משיחי לב". האמן כל אחד מזוגות הנעלים ונושא עמו סייר כה מרגש? תהיה זו ללא ספק הגמה. אבל בזודאי ש אין גוזמה כלל, אם נאמר כי כל אחד מכמעט 50 אלף ילדי ישראל, היה שמח מאד בנעלים החדשות הללו, וכך והומר אלה מהמשמעות הענויות שידנו שהטיסטי שלם לזכות בנעלים חדשות לTAG, היה מלכתחילה חלש מאד.

מי ומי הולכים?

מי ומיה הולכים בגעיים החדשות שחולג בוואיל
החסד? אלה הם בעייר ילדים ממשפוחות ברוכות בילדים
(מחמישה ילדים ומעלה, כן ירבו, בזיווק הילדים שגזרו
תשס"ג של נתניהו התאכזרו אליהם ושמטו את בסיס
הפרנסת של הבית) ומשפוחות של לומדי תורה.
mbat אל המשפחות האלה יגלה, שרכישת נעל או סנדל
ליילך, היא שאלת מרכיבת הנוגעת ליכילות, מודת הדח-
יפות וסדרי עדיפויות. ההורים נאלצים לשקול הלוויישוב,
אם יש ביכולתם לקנות הפנים נעל ליד לחג, סנדל לקיין,
או אולני ניתן להמתין עוד קצת, עד "לכשירחיב", או עד
שהגען תהייה כה בלחיה שלآل יהיה עוד מנוט.

אומר לנו הרב אשכנזי הבן, הופיע בירושלמי בשלי-
חוות אביו שליט"א: "יש אנשי חסד אשר מחלקים תפוחי
אדמה וגזר, או תבניות ביצים. כמה נפלא וمبורך הדבר
זהו! אבל את הילדיים משומם מה שוכחים... יש בתים
למודי סבל, ל"ע, שבהם גועל חדש לילד, היא
גקשין, אך מושם מה שוכחים... יש בתים
הקרואור במנזרה ללא טופ... ובכלל, ב"משמחי לי בע" רוצחים
שכל יילך יהודי יילך ל"סדר" עם שמחה בלבד, ו"ונעליכם
בררגליךם..." שגם הוא ביטוי של חירות, כי הרי אמרו חז"ל
שלעולם ימכו אדם כל מה שייש לו ויקח מנעליהם לריגלו.

מספר הזוגות הוכפל

מספר הנגולים המוחלטים על ידי "משמחי לְבָ" נולא בהתמדה משנה לשנה, כי פשוט יש יותר ילדים חזוקים להן, לא רק בשל הריבוי הטבעי בטליה", אלא בעיקר על רגש והמצוות המתעצמות.

בפסקה אשtag'ך דילק הארגון "ר'ק" 25 אלף זוגות נעלים. השנה העפ"ל המספר ליותר מארבעים וששה אלף זוגות. כי כל הילדים במשפחות הזכוויות, מגיל שנה ועד גיל 15 זכאים לזוג נעלים. המספר העצום של ארבעים וששה אלף זוגות נעלים, הוא מדהים לפ"כ קנה מידה. אם נעשה חשבון שבחנות נעלים משגחת, מצילחה למכוור 200 זוגות ביום של ערבות, הרי שמדובר ב-50 דנויות, המוכרכות בובת אחת, את כל הרכמות.

לוגיסטיקה מדיה

בשנים עברו שכרו את אולס "תמייר" בגודל של 900 מיליארדים. אולס הוא אחד מ-10 המפעלים הגדולים ביותר בעולם בתחום הפלדה. אולס מושך אליו כ-10,000 עובדים. אולס מושך אליו כ-10,000 עובדים.

נעליים חדשות שילץ גטן מקבל לחג מרג' שות אותו בכל שנה מחדך. אין קרה שאנשיס מבוגרים התרגשו מאוד ממתנת זוג נעליים, ולא חדשות, אלא ישנות, בלויות ומטלאות? * בלב ליבת של עיר הקודש והמקדש, נטו יהודים עם לב, אוהל חסד ענק 1400 מ"ר שטחו (!) ובו סופרמרקט הנעלים הגדול והמושככל במזרח התקון * חולקו בו 46,278 זוגות נעליים ועוד 8 טון מצה שמורהabaj עבודת יד * כל אלה לצד חלוקת בשער-עור פותdagim: 50 טון עופות, 20 טון בשדר-בקר, 45 טון דגים (מלבד המחראות התמייקה לאלמי-נות) * אשורי לו לדור, שיש בו פרנס לפרנס העניים, כמו הרוב זלמן אשכנזי שליט"א מנינו יורק, שנintel על עצמו בחולקה זו בלבד, סכום עתק של 2 מיליון ושלוש מאות אלף דולר

**האם יש "היכי תמצוי" לבראן "שהחינו"
על נעליהם?**

על מנעלים, CIDOU, אוין מברכין "שחהזיננו" וגם לא "תבלה ותחדש", משום שנעל חדשה כרוכה בנטילת חייו של בעל חיים. הסבותות הצדיקיות והאמונות הכהורות נהגו לאח"ל "תבלך בדרכיכם ישרות". ומה היה אם ילא נועל בטעם הראשונה נעל חדשה, הווי אומר: טוועט לראשוונה טענן של נעליהם חדשות?

השאלה הזאת, לא להלכה ולא למצווה, אבל היא עלתה על שולחנים של אנשי החסיד בארגון "משמחדי לב", כאשר סיירלו אל מושדצת צריליה מפטיגיון רצובות.

קופסת גרטון חומה נזהה במשרד. שם וכתובת המוען נראו מוכרים... מהרשים... זהרי משפחה יקרה פלונית, המתגוררת בשכונה ירושלמית פלונית. הרי מצבם הכלכלי לי הקשה עוזה אותו מן המקבלים' (לפי שעה. יהי רצון שהקב"ה ירווד לאחים). מה הס כבר יכול לשלוח? תהה בקהל מי שהזיך בקופסה".

כאשר נפתחה הקופה, גילה והעטיצה הפליה
ולמענשה התחלפה בהשתאות ובתודהמה. בתוך הקופה
נזה ערימה גתונה של נעלים יקרים ומיטולאות,
ונלבובות שלבל בערבות גבויו אובל ונטרכו

על-ידי שאלן וזה שונן יצאו מכך שימוש. מסתבר שהחביבה זו הייתה אולி "מחטב התודה" הנחדר ביוטר שקיבל הרוב זלמן אשכנזי מימיו. מה יכול להראות יותר מרגש מאשר לקבב כשי נידר את הנעלים המטוילאות, עם השורות היוצאות מן הלב לצידן: "

זו הפנס הראשונה שיש לילדיים שלנו נעלים חדשים
לחג. ושבנו שמגינה למשמחי לב' מחתנת הוקה סמלית.
אין ממשו שיביע את התודה, יותר מהנעליים הישנות של

בלז' ז'אן דה לאסן, בירבון, פראנס, 1650.

ובז'נו המאושרים...
זה לא מקרה ייחיד. אנו חוזרים לשאלת ה"שהחינו",
ומספרים בהתרגשות כנה ועם ממש צביטה בלבד, סיפורה
של משפחיה ירושלמית דשובה. כל ילדייה יצאו מן האורה,
עם קופסאות נעלים חדשות, ועיניהם נצכו, נצכו לא
פחות מה"לך" של הנעל... הם סיפרו בקורטוב של מבוכה,
כי זלקים נועלם לראשונה בחיהם נעלים חדשים לכ-
בוד ההג. הבית היהודי והיקר הזה, מבורך בצתאים, בן

ההיליך כולם אורך דקוט. "מגהץים" את השם. הפרטים עליים בשבירר השניה, וכבר רץ החותם להכין. עוד לא הספיקו לעמוד בתור, וכבר מקבלים את החביבה, עם כל מה שצריך להיות בה, ובתוספת חווון, שלא הולך לאיבוד בטראדות ובלחץ.

כרזון איש ואיש

ומה מקבלים בחביבה? מהו שרוצים, בהתאם למוגדרת שאושירה לכל משפחחה. בדיקן כמו בחנות רגילה. הבוחרה היא בין סוגים בשרב-בק, לפי היעדים וההנחות של כל משפחחה. בשר לאיש כלבבו: בשר מסווג המתאים למרק, בשר שהוא מצוין לצלי, בשר המשביח כל טשולט וככל יצא בזה. העופות מושובחים ומוחזקים. גם הדגים ניתנים לחביבה: קלופטים מוכנים, חזיר גלם לказichtet או פרוסות דג, ממולאים או שניהם כאחד. דג קרפין או כסיף.

סוד הרניין הוא לא רק לספק למשפחה את מה שהיא מעמידה. יש כאן היבט עמוק בהרבה: זהו כבודה, כאשר היא מרגישה שהיתה לה הזכות לבחוור מה שצרכיס ולא לקבל מה שמכטיבים, מתוך המלאי המוגדר והתפור מראש.

האריזה היא חלק מהענין. לא שקיים עלבונים שלתו-כם מושלכים הבשר והעופות או הדגים. מארדים מוכבים-דים, מסודרים להפליא, נקיים ואסתטיים. כבוד להענין, כבוד לגביל.

יתום ואלמנה יעדוד

כחצי מיליון דולר, הוא התקציב של מענק פסח מיוחד לאלמנאות, וכן לתלמידי חכמים שיש להם בתים של 8-12 ילדים, ממשאים כבר ילדייהם. מדובר לא רק באלמנאות צעריות, אלא גם במבוררות, ולהן נביים גם למה.

גם כאן, כמו בהרבה פעולות בתחום מכך "משמעותי לב" יש רעיון עמוק: לסתאת בת השבעים פולס, כבר אין ילדים להונעיל אותם בנעלים מאהור החסד. היא גם לא מכינה את החוג בביתה, ואין לה צורך בשק תפוחי אדמה. הוא לא יגמר אצלם גם עד תשעה באב... ובכלל, בדרך כלל, הוא יעדוד מוגדרת במה שייה.

אבל ל夸רת הפסח, קצת מתעניך להעל הלב. היא נוסעת אל הנכדים, ורוצה להעניק להם משהו. זהה שמחת החג שלחה, ושלה. את המוצה הוזעט ארגון "משמעותי לב". להרנן את לב האלמנה בתמורה כספית, שתיהה בבחינת "טופח על מנת להטפי", ותנתן לה את היכולת לשמה גם אחים... אין אמור הרב אשכנז: "הר זה לשון חז" בורי מונש" רות הנאמר בפסח של השנה השלישי לשמייה: 'משמעותי ושימוחתי בו'."

יותר מאשר מיליאן דולר

כל העסקים בצריכי ציבור באמונה, יודעים עד כמה קשה לגאים כל מהו התקציב של חילוקת פסח, והוא שני מיליון ושלוש מאות אלף דולר, כאשר את כל המשא זהה נוטל על שכמו הרבי זלמן אשכנזי שליט"א מנוי יורך.

מאז שנות תשל"א, שלושים וחמש שנה, נוטק הרוב אשכנזי במצוות הנפלאה הזה. שלושים שנה איש לא שמע ולא ידע, מלבד המקבלים, כמובן. בשנים האחרונות, בשל התעניינות ה-community האידiot, התחליו הדברים להתפרק-סם.

במושפחת החסד אשכנזי מוחיכים ואומרים, כי מהפר-סום לא מרווחים דבר... כי יותר מה שהוא מביא תור-מים, אם בכלל, הוא מביא נצרכים.

והם אומרים במשמעות החסד אשכנזי מצוה, כי את המוצה ה"כב-דה" הזה: 115 טון קפואים, 8 טון מצות, 40 אלף זוגות נעליים, הם לא מרווחים לבדים. שותפים להם בנטול, אחינו בני ישראל, יהודים יראים ושלמים אהובי חסד.

היהודי הבא לקבל את מוצרי, או הילך שנשלח לחנות לקבל את המזון המוענגן, מרגיש "קניין" נכבד, המושיט כרטיס אשראי מכובד ולא סתם כרטיס בריסבול מודפס. והרי מדובר בבני מלכים!

כבר אמרו רבים אשתקד, שכרטיס ה"זיה" המהודר, משם את לב העניים בשמה מפוארה. והרי כי כתוב הרמב"ם בפרק ב' מהלכות מגילה (אודות מתנות לאבירות ניסים): "שאין שם שמה גדול ומפואר אלא לשמה לב עניים ויתומים ואלמנאות וגרים, שהמשם לב האומללים האלו דומה לשכינה שנאמר (ישעיהו נ"ז) להחיות רוח שפליים ולהחיות לב נדקרים".

אבל, הכרטיס המוגנני גם חוטס' מן המתנה של הבאים לקבל את הנעלים, המזות, הבשר ודגים. והרי ברור שגם קיצור המתנה הוא עניין של כבוד הבריות,DOI וטברן!

מצות לפני הטף

8 טון מצות - זו הרי כמות ענג, לפני כל קונה מידיה. שמותן של אלפיים קילוגרם, שהם בערך כ-150 אלף מצות.

את אלה מחלק "משמעותי לב" למושפחות. מדובר בשני סוגים של מצות עבורות יד, ריחים של יד או של מכונה, לפי בחורה, מותוצרת מאפיית המצות המודרנית בקוממי-יות וממפעלייה בהקשר בד"ץ העדה החרדית.

וזיל אמור, כי יוסף ספקCalc את אביו ואת אחיו "לחם לפני הטף", כי תינוקות דרכם לפוך. בשל המודר הירק של המצות, נאלצים לשעתים אבות וסבים, לחוטס' על המצות ולונגו בבחן במצומים. "משמעותי לב" רוצה שיריה לכולם מצות בהרחה, "לפני הטף".

המחקר שערכו גיל, כי בשל המודר הירק מואוד של המצות קשה לעתים גם לאלה מן המendum הבינוי, למונע ריכישת מצות ללא מצומים. החלוקה באה לפרט את הבניה הזאת.

חולקת המצות נשטה באוהל החסיד הענג, לאחר שהושלמה חולקת הנעלים.

השפעת השפעת

מה הייתה השפעת השפעת על חולקת "משמעותי לב"? כידוע, גרמה שפעת העופות לייקור וללחץ בשוג העופות ומיליא גם בשר הבקר. ועוד קודם לכן התყירו העופות, בשל מחלת הנורוקאסל, שנשתה שמות בלהקות שופות. ההתקירות הזה, באה בונוסף להתקירות העונתיות של ערוף פסח, כאשר הסודרים והמנגנים מנצלים את הביקושים.

המצב הזה הדיר שינה מעוני "משמעותי לב". לא רק בגלל המודר הירק יותר שמים נאלצים לשלים עברו הבשר והעופות ששם רוכשים. אלא בעיר מושם שייתר משפחים יוזם לחלק, חילילה, בחוץאות החג.

הפקן מהה שניתן היה אולי לצפות, המצב החדש הזה הביא את "משמעותי לב" להכרה שיש להגדיל את הרקען החולקה.

50 טון עופות חולקו לקראת הפסח על ידי "משמעותי לב". 20 טון בשרב-בק, לקוים "אין שמה אלא בבשר". הכל בה캐רים המהודרים המועלים ביותר, על פי בחר-תו ומוסתרו של הלוקה. בנוסף, חולקו 45 טון דגים. ס"ה: 115 טון.

ሞצרים קפואים; דיזון מופשך

לחילק 115 טון בשר-עופות-דגים. קsha לא פחות מלחלק נעלים. בין השאר, מושום שמדורב במווצרים הצריכים חזורי הקפהה.

"משמעותי לב" הגים מכבר חנות מיוחדת, לא גודלה, אך מבהיקה כמו בית מרחחת, ברוחבו רבינו גרשום בירוש-לים, ליד היזוא.

אולי היה מקום להכניס את הירשגים שלחים בחולקת נעליים וקפואים, למספר השיעאים של גיס... אין מועברים כמוות עצומה כזו, בחנותה כה קטנה? לו הוא צריכים להתחאים את החנותות לכמוות, היו צריכים לאו-לומות קירור ענקים. זה לא כלכלי ולא מציאותי.

במקומות זאת, פועלות החנותות כמו טרמינל לשינוע. לצד החנותות, חנותות מכלות-קיירור. מההונליים מגיעה כל העת ומלוכות הקיירור. התנעה אינה עוצרת לרגע. ולבסוף "רכבת" של שחורה, הנפרק לחדר הקירור של החנותות עם הפרטם. הילך זה גם ימנע מזובן ניצול לרעה של הכרטיסים, במקרה של אבדן למשל. שהרי המזון הלא הגון, אם יהיה כזה, לא ידע של מי הכרטיס נושא המספר שביבון.

האם בוודאי מושרעת: כל ילידה זכו לנעלים חדשות מעולות. הנעלים כבר בבית לפני חדש ניסן, ויריד עול גדול מהראש... ובכלל, הילדים יהיו גצת עסקים עם הקופסאות של שלהם ויאפשרו "לעשות פסח".

דגול מרובה

איזו הרגשה צריכה להיות לב. שמה או מונגה, לנוכח העובדה שרק בטוכות היו ל"משמעותי לב" 8,500 משפחות מקובלות, ואילו עתה, ל夸רת הפסח, עבר המספר פר את גו הרבבה, והוא כ- 10,200 השמאה, כי יש יהודים שנותנים, והצער, על שעוד ועוד משפחות בישר-אל, ונעו דזוזות.

הרשימה זו מורכבת בעובdot נמלים, לאורך כל השה-נה, ובמיוחד בחודשים הסמוכים לחג. ראשי ישיבות ומוסדות תורה, רבני קהילות, ראשי חוגים ונסוגנים, מגישים רשימות של מומלצים. עיקר המקבלים הם בירושלים עיר הקודש ובערי הלווין: בית שמש וביתר.

אמת המידה הראשונית היא: משפה ברוחת ילדים, עם חמישה ילדים ומעלה, מכל החוגים והעדות; משפחות שתורת ראיון אמונות; משפחות שבוחן חוללה, רחמנא ליצן, ואין מושכלל את הבית; אלמנות וותומות.

אתגר חדש שנטל נעל עצמו "משמעותי לב" הוא, להגיון אל אצילי הרוח בקרוב האבונים, אשר מרוב עדינותם אינם עוצרים כוח לבך. לא אחת, מתפלאים אנשים שקיבלו זימון לחלקoka: "מהרין 'משמעותי לב' ידע שאנו צריכים? הרי מעולם לא נרשותנו..."

ואכן, שומרים על כבודם ועל כבוד כל המקבלים. הטופס "משמעותי לב" מגיע במנטופה אונימית, ורק כאשר פותחים אותה רואים שמדורב ב"משמעותי לב". השכנים נעלם לא ידעו מה היה במעטפה האטומה. הם לא ידעו אם מישו קיבל מעטפה של מקבלים או נותרים, או מעתפת צדקה בכל. את הטפסים מושגרים בדואר, בלי לעמוד בתור ובלי קו-טורוב של אי-נוחות.

בסך הכל, מדובר במספר עצום: יותר מונשת אלפים משפחות, המונות - הורים וילדים - כשבניהם אלף נפש! אף פעומים מנפוחות בית יעקב ברדתם למצרים... זה מכבייד על התקציב, אבל "משמעותי לב" לא יודע לטרב ליהודים.

"זיה" של חסד

"משמעותי לב" הנפיקו מדי שנה בשנה, ובובות כרטיסי בריסטול לחולקת המוציאים שם ערכיהם. אונשי החסד זיפשו מהו יצירתי יותר, שאפשר חולקה מונעת מושדרת, וביעיק: בדוך כבוד.

הרעין הגאנני היה קריטיס "זיה" בצוותה ובגודול של כרטיסי אצילי מקובליט. בני תורה הגדייר את החיזוד: "לקבולינו בשמה", שהמשפחות של מזון יוכלו לקבל את התשורה בשמה.

קריטיס ה"זיה" המפורסם הוא כרטיס מגנטי מונעץ, מהודר ומוכובד, עם כל הסמניות של כרטיס "זיה" מסחרי. "מגהץים" את הכרטיס באוהל החסד כדי לקבל נעלים ואחדרי כן מצות. שוב "מגהץים" אותו בחנותות החסד המ-

ייחודי, ומתכבדים בשר, עופות ודגים, וכן הלאה. בעת "גיאוחין" עללה מונית על מסך המחשב של בעל הכרטיס, והפרטם, והפרטם או המוציאים שהמשפחות של מזון יושרו עבورو, לפאי מספק בני המשפחה ומצבו הכלכלי. כרטיסים אלה תרמו בחלוקת המזון את ההודעה המודפסת, שהנפיק המזון, שנשלחה מכבר אל ביתו של בעל הכרטיס. כך גם יודע בדיוק מה הוא זכי לקבול.

כדי לשמר על כבודו של המקובל, אין מושבע שם על הכרטיסים, אלא רק מספר. רק על המסך בחנות, יעללה השם עם הפרטם. הילך זה גם ימנע מזובן ניצול לרעה של הכרטיסים, במקרה של אבדן למשל. שהרי המזון הלא הגון, אם יהיה כזה, לא ידע של מי הכרטיס נושא המספר שביבון. ועיקר העיקרים בתפקידי של הכרטיס: כבוד הבריות!